

Sygn. akt: I C 278/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: apl. radc. Arkadiusz Łaba

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **DTP (...)z siedzibą w W.**

przeciwko **M. S. i A. S.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt: I C 278/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 grudnia 2013 r. powód DTP (...)z siedzibą w W.(dalej jako: (...)) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanych M. S.i A. S.kwoty 3.219,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwani nie zajęli stanowiska procesowego w sprawie, zaś wydany w ich sprawie wyrok zaoczny został im prawidłowo doręczony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 18 maja 2007 r. M. S. złożyła, za zgodą małżonka A. S., wniosek o kredyt konsumpcyjny do (...) Bank (...) S.A. /k. 9-12/; potwierdzeniem zawarcia umowy kredytu między ww. stronami był dokument wystawiony przez ten bank /k. 13/.

W dniu 06 kwietnia 2011 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności między (...) S.A. Grupą (...) (cedentem) a (...) sp. z o.o. S.K.A. (cesjonariuszem), na podstawie której zamiarem cedenta było przeniesienie na cesjonariusza wierzytelności przysługujących cedentowi wobec osób fizycznych, których szczegółowy wykaz miał stanowić załącznik nr 1 do umowy /k. 17-25/. Liczbą porządkową (...) w wyciągu z załącznika została oznaczona osoba (...) /k. 24/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że powód w żaden sposób nie wykazał w sprawie legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanym. **Po pierwsze**, umowa wierzytelności opiewała na innego niż (...) Bank (...) S.A.cedenta, tj. (...) S.A., zaś cesjonariuszem była spółka komandytowo-akcyjna, której komplementariuszem była (...) sp. z o.o., nie zaś powodowy Fundusz (...), **po drugie** do umowy nie dołączono załączników precyzujących, jakie roszczenia i przeciwko jakim osobom zostały nabyte przez powoda; nie sposób bowiem uznać, iżby można było np. przyjąć domniemanie, że (...)wskazana w treści załącznika była pozwaną M. S.. Powód nie wykazał zatem (art. 6 k.c.), że jest obecnie wierzycielem pozwanych, a zatem, że był uprawniony do wytoczenia powództwa przeciwko nim. **Po trzecie**, z przepisu § 1 ust. 5 umowy przelewu wierzytelności wynikało, że skutek rozporządzający przelewu wierzytelności następował z dniem całkowitej zapłaty ceny sprzedaży wierzytelności. Ziszczenia się tego warunku powód również nie wykazał w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, że powinnością każdego powoda, a w szczególności takiego, który zawodowo trudni się działalnością danego rodzaju (art. 355 § 2 k.c.) jest udowodnienie zasady dochodzonego roszczenia i jego wysokości już we wstępnej fazie postępowania. Sprawa niniejsza została wszczęta po dniu 03 maja 2012 r., tj. po wejściu w życie ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1381). Oznaczało to, zgodnie z brzmieniem przepisu art. 9 ust. 1 tej ustawy, że w niniejszej sprawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu ustalonym tą ustawą. Przepis art. 207 § 6 k.p.c. stanowi, że sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W ocenie Sądu oczywistym było, że powód był zobowiązany w niniejszej sprawie do udowodnienia nie tylko zasady odpowiedzialności pozwanych, lecz również wykazania wysokości szkody (art. 6 k.c.). Profesjonalny pełnomocnik, formułując pozew, ponad wszelką wątpliwość wiedział albo wiedzieć powinien, że wszelkie okoliczności faktyczne i prawne wykazujące zasadę dochodzonego roszczenia, jak również jego wysokość powinny zatem bezwzględnie znaleźć się już w pozwie, czego dowodem m. in. brzmienie przepisu art. 207 § 6 k.p.c.

Warto dodać nadto, że powód nie przedłożył nadto w sprawie dowodów doręczenia pozwanym wezwań do dobrowolnego spełnienia świadczenia, które mogłyby wskazywać na wolę polubownego załatwienia sporu.

Ponieważ okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie przez powoda budził uzasadnione wątpliwości (art. 339 § 2 k.p.c.), Sąd wydał wyrok zaoczny oddalający powództwo w całości.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.